ч. 269 (12.635). Львів, середа 3. грудня 1930. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Підсумки.

Українська Парляментарна Репрезентація на порозі нових завдань.

Львів, 1. грудня 1930.

У підсумках низки статтей, які після виборів появилися у нас, треба брати під увагу не лише те, що в них було сказане, але й відгук, який вони викликали в українському громадянстві. Вже сам факт, що ті статті зустрінулись з загальним зацікавленням, є найкращим доказом *актуальности* порушених тем, а цеж у свою чергу є — коли не єдиним, то в усякому разі одним із найповажніших — критерієм *доцільности* статті для кожного щоденника! Позá цією, так мовити, формальною сторінкою справи, живий відрух, який викликали наші статті, є і по суті явищем надзвичайно *позитивним*. У цьому відрусі належить ствердити надзвичайно відрадний факт, що *беться у нас живчик політичного життя* і що ні на мить не перервали його сумні події останнього часу. Товчком політичного зацікавлення широких верств нашого громадянства є найбільш позитивна його прикмета, в яку ніхто з нас ніколи не сумнівався: глибокий *патріотизм*, який давно вже перестав бути декоративною формою зовнішніх виступів, а ввійшов у кров та став невіддільною частиною істоти кожного українського громадянина. Правда, поруч із *чуткістю*, диктованою патріотизмом, нинішні настрої українського громадянства пронизані є також надмірною *перечуленістю*, якої оправданим джерелом є безумовно недавно пережите потрясення. Ця перечуленість дещо шкодить спокійній та наскрізь обєктивній оцінці всяких фактів, отже й спокійній та безпристрасній інтерпретації таких статтей, як напр. ті, що їх протягом останніх днів ми друкували. Ясно, що на ґрунті перечулених і нервозних настроїв може ще гірші герці, ніж звичайно, виконувати людська *злоба*. Ясно, теж, що при цій нагоді вийшла на верх і *політична невиробленість*, на яку ми вказували у своїх статтях та яка проявляється м. і. у піддаванні себе суґестії польських часописних голосів, дарма, що вони походять зі сторони найменше в українських справах зорієнтованої та пройнятої відносно нас — найгіршою волею. Усе воно разом вплинуло на те, що наші статті були прийняті українськими громадянами ріжно: викликали в одних повне одобрення, в інших критичне відношення. Ми глибоко переконані, що в цьому останньому випадку велику ролю грало і грає — як звичайно — *непорозуміння*.

Наші статті на теми ідеольоґії і тактики взагалі та української зокрема, мали характер *наскрізь теоретичний*. Тому люди, які хотіли добачувати в них якісь заповіди практичної натури — виходили з цілком фальшивого заложення. У рамцях тих старих, відомих і зовсім не новоідкритих теорій, які ми дозволили собі пригадати з нагоди нової соймової каденції, можна змістити дуже ріжний практичний зміст. Про цей практичний зміст ми або зовсім не говорили, або торкалися його лише дуже поверховно й мимоходом, знаючи, що 1) ми не є компетентні забирати слово в справах практичних ходів української політики тоді, коли *ще не забрали слова безпосередньо відповідальні політичні чинники* і 2) є чейже річю цілком передвчасною говорити взагалі про таку чи іншу практично-політичну тактику Української Парляментарної Репрезентації ще перед тим, *поки вона переступила поріг парляменту!* З цих двох самозрозумілих прав слідує правда третя, що оголошені у „Ділі" в останньому часі статті на теоретичні теми української ідеольоґії і тактики — *ні трішки не спутують українського політичного проводу в краю та Української Парляментарної Репрезентації на варшавському ґрунті в їх практичній діяльності та в жадному напрямку цієї останньої не передрішують.*

На іншому місці шш. читачі найдуть комунікат українського політичного проводу. Цей комунікат каже коротко й ядерно все найголовніше, що й ми казали у своїх статтях: про науку, яку слід вивести з висліду останніх виборів, про звязок із масами та довіря цих останніх до свого проводу, про значіння орґанізованого політичного життя, про імператив береження морального капіталу, здобутого десятками літ праці серед народу й над народом. Як у практиці все воно буде применене — про це скажуть уже найближчі дні; адже ледви тиждень ділить нас від дня відкриття першої сесії нового сойму польської держави. У нинішніх підсумках приходиться хіба знову тільки пригадати ті страшні умовини праці, серед яких опиняться українські репрезентанти на варшавському терені й одночасно ті завдання, які будуть змушені виконувати, — ще важчі й ще більше відповідальні, ніж їх мала попередня репрезентація! Короткий і звязкий комунікат Екзекутиви УНДО каже, догадуватися, що *наш політичний провід здає собі вповні справу з цих труднощів.* Він буде теж шукати шляхів, як їх побороти, і без огляду на те, якими ці шляхи будуть, будуть напевне найкращі з усіх, що стоятимуть до вибору. Було би дуже сумно, коли би хтонебудь з нас не мав цієї віри.

Тому широкі верстви громадянства практичною сторінкою заторкнених нами теоретичних проблем не повинні турбуватися. Дисциплінованість саме й полягає на тім, щоби хтось провадив, а хтось слухав. Нинішній час надається теж найменше на те, щоби розводити „чорні ради" та щоби було стільки головачів, скільки голов на спинах. Однак це ні трохи не позбавляє тем, які ми порушили: тем української ідеольоґії і тактики, їх постійної, живої актуальної сили.

Тому наприкінці тих статтей нашим найбільшим бажанням було би, щоби викликане зацікавлення нашого громадянства тими темами не вгавало, щоби йшли скрізь розмови на ці теми, вирішувані остаточно покликаними до цього партійно-політичними чинниками. Бо тоді буде значно приспішений незавершений ще *процес кристалізації всеукраїнської політичної думки.*

Комунікат.

Екзекутива Українського Національно-Демократичного Обєднання, зібрана в дні 29. листопада 1930 р. на першому засіданні після виборів до польських законодатних палат, стверджує слідуюче:

1. Не вважаючи на всі відомі зовнішні умовини виборчого періоду найширші маси українського народу стихійно заявилися за листою Українського і Білоруського Виборчого Бльоку, чим виявили величезний гарт духа, подиву гідну національно-громадську свідомість і здисциплінованість. Хоча на основі офіціяльно проголошених вислідів голосування число українських посольських і сенатських мандатів вийшло дещо нижче, ніж було у попередніх виборах, однак Екзекутива УНДО має на увазі цілість загальної передвиборчої і виборчої ситуації і всі незалежні від нас обставини і тому признає вислід виборів великою і безсумнівною українською перемогою. Длятого Екзекутива УНДО вважає своїм обовязком висловити найглибшу пошану і подяку загалові українських виборців, які віддали масово свій голос на листу ч. 11, та зокрема всім мужам довіря і тим окремим громадянам, які з пожертвуванням себе підготовили вибори на місцях і причинилися до виборчої перемоги.

2. Одночасно Екзекутива УНДО почуває себе до обовязку запевнити всіх виборців, що вибрана ними Українська Парляментарна Репрезентація не заведе висловленого їй довіря українських народніх мас, не змарнує здобутого у цих виборах великого морального капіталу та гідно боронитиме прав Українського Народу.

Справи арештованих послів.

Посли *Гринь Тершаковець і Сергій Хруцький*, які були арештовані як члени президії УНДО та після свого звільнення залишилися під поліційним надзором, отримали офіціяльне повідомлення, що їх увільнено також від того поліційного догляду.

Пос. В. Кохан мав вийти на волю за кавцією 3.000 зол., однак прокуратура спротивилася й апеляційний суд остаточно рішив відмовити внескові на випущення пос. Кохана з вязниці. Таким робом у вязниці перебувають ще отсі новобрані українські посли: *д-р Дмитро Левицький, д-р Любомир Макарушка, Володимир Кохан, Степан Кузик і Олекса Яворський.*

Що торкається б. послів, то проти б. посла *д-ра Івана Блажкевича і б. сен. о. д-ра Ю. Татомира* розписана на день 16. ц. м. розправа перед окружним судом у Самборі.

Б. посли, які перебували у військовій тюрмі в Бересті і тепер сидять у львівській вязниці, вже всі бачилися зі своїми родинами. Очевидно, ніяких подробиць про свій побут у Берестї не можуть подати. З інших джерел ми довідалися лише, що *б. пос. Дмитро Палїїв* сидів у Бересті в одній келії спершу з пос. Барліцьким (одним із лідерів ППС), потім з пос. Корфантим. Взагалі кожний з українців, берестейських вязнів, мав за товариша недолі одного з польських політиків. Як у кожному нещастю, так і в даному випадку перебування 4-ох чільних українських діячів у берестейських келіях мало бодай ту добру сторінку, що кількох чільних польських політиків опозиційного табору знаменито вже орієнтується в українських справах! *В. Целевич і д-р О. Когут* перебувають тепер у вязничному шпиталі у Львові, однак стан їх здоровля не дає підстав до остраху. Найбільше берестейський час відбився, мабуть, на *б. послові І. Ліщинському*, який, кажуть, сильно змінився. Цікаво, що ніхто з б. берестейських вязнів нічогісінько не знав, що у світі діється та зокрема, які події зайшли на наших землях.

Секретар Українського Клюбу *Вол. Косоноцький* перебуває у шпиталику при слідчій вязниці, будучи хворим на ревматизм.

Заворушення на Україні.

Рига. А. Т. Е. На Радянській Україні вибухли селянські заворушення. В околицях Шепетівки до збунтованих селян долучився відділ повстанців, який пробував перейти через польський кордон. Між повстанцями і радянською прикорд. сторожею вивязалась формальна битва, після чого повстанці скрились в лісах. Також заворушення мали вибухнути і в інших містах Правобережжя. На румунсько-радянськім кордоні чути стрілянину. Між Могилевом і Ушицею йде боротьба.

Диктатура Сталіна.

III.

Не раз згадувалося призвище Ворошилова, як того, хто має повалити червоного диктатора. Ворошилов походить з луганських робітників, з упривілеєної верхівки. Тому й уподобання його завжди зраджували більше куркуля, ніж пролетаря. Та все-ж він відбув добру революційну школу: кермував страйками, провадив підпольну роботу, сидів у вязниці й відбув заслання. На думку Троцького Ворошилов ніколи не був більшовиком, а тільки „національним революційним демократом з робітників". За часів світової війни він був патріотом, а після революції підтримував правительство Львова-Мілюкова.

Друга, більшовицька революція висунула Ворошилова наперед. Він вступив у червону армію в характері партизана, стаючи відразу на чолі військової ґрупи, що оперувала на царицинському фронті. Маючи у себе, як „спеців", унтер-офіцерів царської армії, Ворошилов був типовим отаманом. Він довший час не признавав авторітету Троцького, як військового комісаря. Лише коли Троцький загрозив, що його арештує й надішле до Москви на суд революційного трибуналу, Ворошилов згодився нарешті виконувати оперативні накази штабу фронту.

Після того Ворошилов уже в досить швидкому темпі робить військову карієру. В конфлікті Сталіна з Троцьким він підтримує першого і стає „сталінцем". Хутко після того він дістає номінацію на народнього комісара військових справ.

Можливо, що Ворошилов хоче відіграти ролю червоного Наполеона. Та Наполеон цей є дуже маленький з невеличкою не тільки військовою, але й загальною освітою. Не тільки що до кермування державою, а навіть до кермування армією Ворошилов рішучо не надається.

І коли вже й Ворошилов, будучи правою рукою Сталіна, виступає, як кажуть вістки, проти останнього, то це свідчить про великі труднощі, що їх переживає диктатор і про те, що не будуть вони надалі меншими. Безупинна боротьба за провід у партії й державі, яку мусів роками провадити Сталін, спираючись то на одних, то на других, — витворила ту небезпечну для нього ситуацію, коли проти нього виступили одною лавою всі ображені, усунені, покарані й упокорені. Не зважаючи на каяття, а власне тому, що каяття мало місце, — всі повалені божки пробують за всяку ціну піднестися з багна й пороху. Уражені амбіції намагаються зреванжуватися. Авторитети з „нових людей" нестримано бажають висунутися на ще більш провідні ролі. Цей закон людського життя має ще ширше застосування в комуністичній єрархії, ніж в єрархії буржуазно-демократичних держав.

Сталін викликав *дух панування* — і цей дух є найнебезпечнішим його противником. Нові люди, заступивши вчорашніх вождів, бажають бути справжніми вождами, а не лише *виконуючими їхні обовязки.* Уникнути бунту рабів міг би Сталін лише тоді, коли рішучо завернув би на шлях демократичного будівництва. В цьому випадку мав би він оперття в цілому населенні. Проводжуючи-ж надалі комуністичні експерименти, він викликає опір, опір проти особистої диктатури, проти партії, проти більшовицьких установ, проти цілого устрою. Особиста-ж диктатура знов викликає опір партії, опір амбіцій, опір населення. З цього замкненого кола не вийти навіть такій залізній людині, як Сталін.

Кінець-кінцем його диктатура мусить упасти, бо побудована вона на дуже хитких ідейних підставах. В кожному разі не раз ми будемо ще свідками бунту рабів, бунту епіґонів більшовизму, бунту зрештою нових людей, що дійшли в Радянському Союзі до влади. Ці бунти можуть бути задавлені, але вони ослаблюватимуть підстави диктатури — коли й не матеріяльні, то психольоґічні.

А в таких умовинах — завжди рішає припадок, що не має *ні часу, ні простору!*

IV.

Ми докладно зясували, так би мовити, політичні підстави диктатури Сталіна. Та господарчі обставини не виглядають для неї краще. Пятилітка по всіх даних, що маємо у своєму розпорядженні, не може бути виконана в призначеному речинці. Чи може бути виконана коли-небудь взагалі?

Переловсім не розвязана проблема транспорту. Катастрофи на радянських залізницях прийняли застрашаючий характер. А в той-же час транспорт, *здоровий транспорт*, є передумовиною виконання пятилітнього пляну, як пляну *господарчого*. Подруге, в богатьох галузях промисловости виробництво далеко не осягнуло усталених норм. Для цього забракло грошей, технічних сил, матеріялів — і не дописала продуктивність праці.

Щодо першого — диктатура розвязала цю складну проблему в той спосіб, що у величезному розмірі застосувала *систему демпінґу.* Позбавляючи своїх споживачів промислових продуктів і матеріялів будівельних або підносячи непомірно на них монополеві ціни — диктатура кинула на світовий ринок низку артикулів по цінах, що були нижчими від їхньої собівартости. Але в цей спосіб здобуті гроші, ульоковані у промисловість, в жадний спосіб не були еквівалентом тих страт, що несло ціле народне господарство, як не стояли вони в жадній пропорції поміж тим зиском, що мав від цього европейський споживач і тою нуждою, що побільшувалася для споживача радянського. Бо найголовнішим продуктом вивозу все було збіже, а його найповажнішим продуцентом все був український селянин. Отже демпінґ вдарив по українському хліборобові в першій мірі, як по тому, що жив у межах Рад. Союзу, як і по тому, що жив поза його межами. Натомість він був, очевидно, корисний чисто промисловим країнам Заходу.

Один час багацько писалося про демпінґову політику Радянського Союзу.

Нині в цій справі тихо: західно-европейський капіталізм хутко усвідомив собі, що комунізм може застосувати демпінґові ціни тільки до обмеженої кількости артикулів; що значна частина демпінґової здобичи лишається в касах митних урядів і транспортових компаній; що, зрештою, щось на цьому має і звичайний споживач.

Отже Сталін системою демпінґу Европи не підважить, а свій Радянський Союз ще більше господарчо виснажить.

Що-до другого — технічних сил і продукційности праці — ми є свідками масового нищення всіх спеціялістів і заступлення їх кваліфікованими робітниками. Не може бути й мови про те, що ці кваліф. робітники будуть у силі виконати технічний бік пятилітки. Брак технічного, досвідченого проводу ще в більшій мірі відібється на зменшенні продукційности праці, що й без того не є високою. Людина не є машиною. Хоче й потребує вона відпочинку й розваги. Хоче доброго відживлення. Хоче жити і для себе... Вже минулися ті часи, коли робітництво Радянського Союзу можна було ужити для всяких експериментів. *Будні життя*, що затягнули в свій вир комуністичну верхівку, рівно-ж лягли тягарем і на плечі пролєтаріяту. Працювати *більше*, ніж треба — добровільно він не хоче; працювати більше з наказу верхівки — деж тут казати про продуктивність праці?

Пятилітка основно не дописує своєму творцеві, яким є Сталін. Доля його звязана не лише з долею бюрократично-комуністичного апарату, досі йому вірного, але й з долею пятилітки. *Банкроцтво пятилітки — це справжні сумерки червоного диктатора.* Ось чому він так уперто тримається за неї, ось чому ворогів пятилітки чи навіть скептиків — він усуває з партії; ось чому

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 3. ГРУДНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 71)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Хоча яким сумним і тісним було їх мешкання, вони не виходили з нього ніколи. Якщо мали який вільний час поза театром, то вони вживали його для підготовки своїх роль і тоді в них аж ґуло. У цілім домі чути було голосні драматичні вигуки: „Моя донька! ах! віддайте мою доньку!" „Ґаспаре, ходи сюди!" „Ти, підлий! скажи мені її прізвище!" Серед цих вигуків чути було пронизливі крики папуги і пискливий голос Білої Зозулі, яка невпинно підспівувала: „тольокототікіян..."

Ірма Борель була щаслива. Їй подобалось таке життя. Її бавила гра в бідне подружжя артистів. „Нічого не жалую" — казала вона часто і чогож мала жалувати? Вона знала, що в дні, коли буде втомлена нуждою, коли знудиться їй дешевеньке вино і скупі клаптики мяса підлиті якоюсь гущею в дешевих ресторанчиках, коли надошкулить їй драматичне мистецтво передміського театрику, тоді вона знову зможе вернутися до свого давнього життя. Досить буде їй ворухнути пальцем і вона матиме знову все те, що втратила.

Саме ця думка про можливість повороту додавала їй сміливости і дозволяла казати: „Не жалую нічого". І справді не жалувала, але він? як він?

Вони дебютували обоє в пєсі „Рибалка Ґаспардо" в одному із найкращих зразків популярної мельодраматичної „шміри". Вона збирала гучні оплески очевидячки не за свій талант — поганий голос, смішні жести! — але за свої сніжно-білі рамена та оксамитні сукні. Її публика не звикла була до такої наготи на сцені і до таких пишних суконь по 40 фр. метер. Серед авдиторії чути було голоси: „Це мусить бути княжна..." і задурені молокососи плескали в руки щосили.

Зате він не мав такого самого успіху. Казали, що він за малий, а крім цього був боязкий, соромився. Говорив притишеним голосом, наче при сповідальниці. До нього кричали: „голосніше, голосніше!" Тоді душило його щось у горлі і слова завмирали в ньому. Його висвистали... Нічого не вдієш! Дарма, що Ірма впевняла його про його талант, це не була його професія. З того, що хтось є кепським поетом, не виходить, щоби був добрим актором.

Артистка потішала його як уміла: „вони не зрозуміли, що ти маєш характеристичну голову..." Але директор не дав ошукатися щодо цієї голови. Після двох бурхливих вистав, він закликав його до свого бюра і сказав: „Мій хлопче! ти не надаєшся до драми... нас беруть на гоцки! спробуй заграти в комедії. Думаю, що в комічних ролях ти вийдеш краще". І зараз на другий день почали з фарси. Він почав грати молодих комічних амантів, придуркуватих франтів, яким кажуть випивати лімонаду, замість шампана, перебігати через сцену тримаючись за живіт, дурників у рудій перуці, що ревуть як барани покрикуючи: „ойо-йой!" або закоханих провінціяльників, що перевертають очима, кажучи: „Пані! я гину за вами, слово чести гину!"

Він грав ріжних дурних Івасів та боягузів, поганих, зі смішною пикою і треба сказати правду, що в цих ролях виглядав непогано. Бідака мав успіх: з нього сміялися. Можете пояснити собі це як хочете. Та коли він стояв на сцені схарактеризований, побілений, обвішаний ріжними шматками, тоді думав про Якимця і про чорні очі. І саме тоді, коли викривляв своє лице і робив якнайдурнішу міну, образ тих двох дорогих істот так підло ним зраджених, виринав перед ним несподівано.

Майже на кожній виставі, як це могли перевірити всі передміські вуличники, він мав хвилини, коли зупинявся нараз посеред своєї декламації, стояв, наче задубілий, мовчки, з відчиненою губою і водив дурним поглядом по салі. У таких то хвилинах душа відлітала від нього, перескакувала сцену, пробивала ударом крила стелю театру й летіла з поцілунком до Якимця, до своєї мами, прохала вибачення у чорних очей та гірко нарікала на свою сумну професію, до якої його примусили.

— Гину! слово чести, гину! — підповідав тимчасом суфлер і тоді бідний Маціцький, ладаючи з неба своїх мрій, водив довкола здивованими очима, такими природно збентеженими, такими смішними, що вся саля вибухала голосним реготом. У театральнім жарґоні це називається: „мати свій день". По неволі він „мав свої дні..."

Трупа, до якої він належав, грала на переміну на кількох передмістях. Було це наче циганське шатро, що переносилося з дільниці Гренель на Монпарнас, а зі Севр до Со і до Сен-Клю. Коли вони переїздили з одного місця на друге, скидали все на купу до омнібусу, до вуличного воза, запряженого в сухітничу коняку. По дорозі співали і грали в карти, а ті, що не знали добре своїх роль, сідали в кутку й перегортали свої зшитки. Маціцький також належав до них.

Сидів мовчазний, сумний, як усі великі коміки, глухий на всі грубі жарти, що літали довкола нього. Хоча як низько впав він, всеж таки болото з коліс акторського омнібусу ще не дійшло до нього. Він соромився, що находиться в такому товаристві: з одного боку підстаркуваті жінки в претенсіях, вилинялі, підмальовані, зманеровані, надуті. З другого боку мущини-неотеси, без ніяких ідеалів, неграмотні, сини торжіїв і перекупнів, що стали акторами, бо не мали іншого заняття, або з порожнечі, з любови до ґардероби, захоплені тим, що зможуть показуватися на сцені в ріжних колірах і в модних убраннях, джиґуни зпід рогачок вічно зайняті своїм одягом, що видавали останній гріш на зачіски й говорили самовпевненим голосом: „Нині я напрацювався порядно!" коли стратили пять годин, щоби склеїти собі пару черевиків в стилю Людвика XV. з двох метрів лякерованої папки... Дійсно, варт було колись глузувати з музикального сальону Перротів, щоби відтак попасти до такої буди!

(Продовження буде.)

він і надалі провадить політику демпінґу; ось чому він не уступається щодо переведення колективізації, не зважаючи на величезні простори, що обернулися на правдиве „дике поле".

В історії можемо знайти чимало прикладів того, як завалювалися монархії й деспотії від того, що не могли завернути в час з того шляху, який провадив їх у прірву. Особиста диктатура завжди була сліпою. Щоб себе бачити — треба мати дзеркало. Але таким дзеркалом не може бути залежний і безвідповідальний бюрократичний апарат диктатури.

Трагедія Сталіна полягає саме в його *диктатурі* — в його абсолютній незалежности й величезній відповідальности.

Отож обєктивна оцінка політично-соціяльних і господарчих основ диктатури Сталіна приводить нас до одного лише висновку: вона переступила вже через найвищий шабель свого росту й успіху і нині *хилиться до упадку*. Чи буде в Москві „дворцовий переворот", чи військовий бунт, чи революція — більшовизм, що його перекреслив Сталін своєю особистою диктатурою, не має даних до відродження. Щоб не прийшло по ній — то вже більшовизмом не буде.

Олександер Ковалевський.

Ревізії й арештування.

КАЛУЩИНА.

Дня 27. листопада перевела поліція в **Калуші** (без асисти маґістратської поліції) двогодинну ревізію в канцелярії адвоката д-ра Івана Сохацького, в приміщеннях банку „Хліборобський Союз" і у виборчому льокалі Українського Виборчого Бльоку. Шукали за відбитками виборчих вислідів, яких кілька примірників забрали. Забрали також декілька маловажних виборчих записок і листів. Забрали також як „ачтипаньствову бібулу" 7 примірників летючки, що її з другого накладу по конфіскаті одержано зі Львова. Але з повторюваних декілька разів питань видно було, що поліції було найважливіше довідатися, яким чином Повітовий Виборчий Комітет зібрав дані про дійсні виборчі зисліди, коли в комісіях було рішучо заборонено записувати, а дальше зібрати звідомлення з громад про дійсні висліди голосування. Не арештовано нікого.

В **Сливках** арештовано перед виборами до сенату заступника члена комісії Гаврила Неборака під закидом насильного вломи з „гайдамацькою компанією" до вибрчого льокалю по 9-ій годині ввечорі в неділю 16. ц. м. На ділі Неборак запротестував тільки проти передчасного замкнення виборчого льокалю, бо голова комісії Ґолембйовський (накинений старостом гром. писар) накрутив собі годинник на півтора години вперед. Арештованого Неборака ведено „чупасом" від станиці поліції в Небилові через станицю в Рівні і Новиці до судової тюрми в Калуші. По переслуханні слідчий суддя зараз в понеділок 24. ввечорі випустив Неборака на волю.

З виборчих містерій можна би зложити з самого калуського повіту цілу книжку. Жадання леґалізованих підписів на повновластях мужів довіря, просте недопускання мужів довіря без подання причин, аґітація і роздавання карток у виборчих льокалях, загальна заборона з старостра робити якісь записки з ходу і висліду голосування, погрози старости про розвязання читалень і кооператив, погрози станиць поліції експедиціями — це все марниці в порівнанні з кривим зеркалом висліду голосування в наших громадах. — Треба ствердити, що взагалі наші села, не зважаючи на все те, держалися дуже добре і не пішли ні на погрози, ні на обітниці. За виїмком Новиці, Ясеня, Небилова і Довгої Калуської, де була мала фреквенція голосуючих, решта громад пішла численно до голосування й віддала голоси на українську листу — без жадної аґітації, погроз чи обітниць.

Калуський.

Річка поплила в протилежнім напрямі.

Річка Розаро, що випливає біля просмику Оспедаляджо в Ліґурійських Апенінах, пропала з поверхні, запавшися в якійсь невідомій пропасти та виплила з протилежного боку біля місцевости Камано. Це явище унерухомило турбіни електричного т-ва, що вихісновувало водопад Розари.

Ґітлерівці бють комуністів.

А. Т. Е. Берлін. В місті Евтіні на вічу була бійка ґітлерівців із комуністами. Ґітлерівська боївка в складі 250 осіб напала на комуністів. 60 осіб ранено, з того 25 важко. Також в Кельні була бійка ґітлерівців з комуністами. Арештовано 50 осіб.

Нова „ревеляція".

У вчорашному числі „Слова Польского" з д. 1. ц. м. находимо слідуючу замітку:

„*Д-р Дмитро Левицький уступає з УНДА.* Як довідуємося, перебуваючий тепер у вязниці за свої протидержавні виступи д-р Дмитро Левицький, голова „Українського Національно-Демократичного Обєднання", не поверне вже на своє становище хочби навіть був звільнений з вязниці за кавцією. Причиною уступлення д-ра Левицького є перемагаючі голоси внутрі тої партії, які вимагають зміни дотеперішнього голови. Головою УНДО має стати п. Остап Луцький, посол і перший директор „Ревізійного Союзу Українських Кооператив".

Повища замітка є черговою нісенітницею, яких стільки вже появилося у тому польському орґані.

Є чейже річю цілком ясною і всім відомою, що з людиною, яка перебуває у вязниці, ніхто не може навіть двома словами перекинутися на політичні теми. Тому особисті погляди д-ра Дмитра Левицького й його пляни та заміри нікому поза вязницею не відомі й д-рові Дмитрові Левицькому невідомі теж „голоси із внутра партії", про які, буцімто, знає інформатор „Слова Польского". Є теж річю кожному відомою, що справа головування в Українському Національно-Демократичному Обєднанні не є вирішувана ніякими „голосами", лише конґресом партії, яким є Народній Зїзд. Перший Народній Зїзд УНДО відбувся 11. липня 1925 р. і він був наче конституючим зїздом партії: другий відбувся 19. і 20. листопада 1926 р., третій — 24. і 25. грудня 1928 року. Термін найближчого Народнього Зїзду ще не зовсім відомий. До того часу справа якоїнебудь зміни президії і всіх партійних властей є *взагалі неактуальна і тому навіть не могла бути ніде віднощена та дебатована*. Тим більше не могла бути обговорювана чиянебудь інша кандидатура.

Це виходить просто з орґанізаційної схеми УНДО, про яку інформатор „Слова Польского" не має, видно, зеленого поняття.

Щодо самих отих „голосів", внутрі ..., які буцім-то жадають уступлення д-ра Дмитра Левицького, нам нічого невідомо і не знаємо, яка мала би бути для цього оправдана основа.

Московський процес.

Процес проти інжинірів із „промислової партії" в Москві продовжується: Всі обвинувачені мов на команду виголошують свої „покаянія" подібні до слова до зізнань членів С. В. У. в Харкові і з кожного слова видно, що ці зізнання подиктовані ДПУ.

Інжинір Рамзін майже повторив дослівно те, що говорено в харківськім процесі: „Я заявляю, що я помилився, що я ділав на шкоду пролетаріятові, що вся моя робота ганебна і контрреволюційна та обіцяю поправитись та працювати для добра радянських республик" і т. д.

Тим же тоном і в тому дусі говорять інші обвинувачені, так що ці зізнання шкода передруковувати із радянської преси. Обвинувачений інжинір Калінніков підчас зізнань в суді плакав як дитина.

Скарга мадярів із ЧСР.

Мадярський посольський клюб в парляменті ЧСР. вислав до Ради Союза Народів скаргу на переслідування мадярських меншин у чеській республиці.

Польська комуна на Україні!

„Комуніст" пише, що над радянсько-польським кордоном коло Шепетівки заложено нову комуну ім. Сталіна. До комуни входять самі комуністи польської народности.

Траґічна смерть летунки.

Побоюються, що австралійська летунка Мілер, що відлетіла до Міямі, згинула у Фльоридському заливі. Перед відлетом сказала летунка: Щось мені каже, що я затону.

Виборчі висліди до сойму.

ТОВМАЧЧИНА.

а) Судова округа товмацька.

Громада	Упр.	Гол.	Нев.	1	11	14	24	25
Антонівка	327	255	2	18	5	—	—	230
Бортники	852	659	—	58	594	1	—	—
Братишів	1166	781	—	118	154	—	—	509
Будзин	285	170	—	47	120	—	3	—
Буківна	434	403	—	79	304	—	—	20
Хотимир	1520	944	—	273	627	43	—	—
Делева	849	447	—	123	323	—	1	—
Долина	839	557	—	57	502	—	—	—
Грушка	1338	988	1	26	932	—	25	5
Горигляди	1242	713	—	242	438	—	30	—
Гринівці	987	704	—	134	570	—		—
Озеряни	—	—	—	713	143	—	132	—
Колинці	808	586	—	39	544	—	3	—
Королівка	786	578	—	32	545	1	—	—
Кутиска	—	621	21	108	491	—	—	—
Надорожна	—	—	—	—	—	—	—	—
Нижнів I.	1474	1148	2	732	326	71	10	5
Нижнів II.	—	—	43	250	585	9	1	2
Новосілка	—	—	—	—	—	—	—	—
Вікняни	864	572	—	269	302	—	—	1
Олеша I.	986	657	—	35	619	1	—	—
Олеша II.	826	585	—	17	540	8	—	20
Олешів	813	634	10	86	287	—	—	251
Остриня	765	566	4	44	518	—	—	—
Палагичі	1297	751	8	138	602	—	12	—
Петрилів	1243	772	—	40	700	—	32	—
Прибилів	—	—	—	—	—	—	—	—
Пужники	—	—	—	204	435	—	—	—
Слобідка Тов.	1021	580	16	184	310	17	46	2
Товмач I.	2196	1484	23	323	229	203	104	—
Товмач II.	1423	882	1	645	129	666	21	—

б) Судова округа тисьменицька.

Громада	Упр.	Гол.	Нев.	1	11	14	24	25
Хомяківка	462	285	—	38	247	—	—	—
Чорнолізці	—	—	—	161	371	—	4	—
Довге	—	—	—	78	441	4	—	—
Юрківка	208	182	—	11	162	—	9	—
Клубівці	—	—	—	375	27	—	—	—
Милования	615	489	—	37	455	—	—	—
Вільшаниця	—	—	—	—	280	—	—	—
Підпечари	1232	1131	5	234	892	—	—	—
Погоня	—	—	—	9	57	—	—	—
Пшеничники	—	—	—	78	317	—	—	—
Рошнів	689	574	—	35	534	—	5	—
Слобідка-Одаї	548	345	—	240	105	—	—	—
Стриганці	733	629	—	53	546	2	28	—
Тисьмениця I.	1433	740	—	313	270	11	120	—
Тисьмениця II.	1330	663	12	112	480	40	18	—
Тисьмен. III.	1055	857	—	347	42	420	36	—

КОЛОМИЙЩИНА.

Місцевість:	11	24	1	Інші
Вербіж Вижний	410	6	30	
Корнич	341	243	53	
Хлібичин Лісний	466	10	51	14—12
Підгайчики	69	110	150	
Ліски	505	—	15	14—29, 7—2
Коршів	697	—	54	14—2
Добровідка	103	38	45	14—2
Черемхів	414	17	39	14—2, 7—1
Ключів Малий	476	—	25	
Воскресінці	449	46	28	
Ґоди	145	1	38	14—5
Княждвір	919	—	130	
Пядики	193	83	186	7—6, 15—1
Пилипи	374	8	16	22—2
Кіданче	448	—	16	14—3
Турка	259	136	50	
Фатівці	211	—	33	
Іванівці	446	31	17	14—27
Дебеславці	184	155	27	23—1
Сопів	627	—	35	
Коваліївка	248	8	8	
Мишин	441	76	77	15—79
Семаківці	121	154	126	14—1
Росохач	210	18	184	14—4
Товмачик	511	12	52	14—9
Королівка	95	33	96	14—5, 7—20
Перерів	145	45	22	
Камінки Великі	336	—	142	7—126
Латківці	246	8	19	14—40
Космач	1157	2	249	14—78
Слобідка Лісна	187	124	51	14-23, 12-28
Раківчик	249	206	11	14—2
Св. Станислав	46	26	203	
Ценева	236	26	144	7—19
Коломия	1,002	181	5199	14—5.876
Остапківці	360	16	30	14—9
Островець	239	94	24	14—7
Чехова	185	1	26	
Сороки	401	—	100	14—8, 7—4
Гвоздець	126	14	420	14—647
Ключів Великий	953	—	21	14—4
Кропивище	143	9	12	
Рогиня	237	90	25	7—7
Залуче н. Прутом	78	92	52	14—7
Березів Баня	339	1	31	
Лючки	153	—	42	
Яблонів	246	8	182	14—378
Камінки Малі	202	11	52	14—10
Вербіж Нижний	506	9	17	14—22

Місцевість:	11	24	1	Інші
Уторопи	73	201	134	14—7
Стопчатів	354	112	30	14—2
Акришори	332	—	12	
Люча	533	—	26	14—1
Березів Середний	340	15	34	14—10
Березів Вижний	516	30	19	14—6
Текуча	340	4	39	14—27
Матіївці	120	—	53	
Шепарівці	259	4	99	
Михалків	63	—	193	
Іспас	574	58	18	
Печеніжин	1271	63	333	
Слобода Рунґ.	327	—	70	14—1
Марківка	227	—	84	
Молодятин	363	—	315	
Кулачківці	230	200	70	
Рунґури	310	—	190	
Разом	24237	2855	10374	

Нема тут звідомлень з Балинець, Замулинець, Винограда, Назірної, Березова Нижного, Гнізднів Старого і Малого, Трофанівки і Бучачок, тому, що не допущено наших мужів довіря. Разом на одинку впало около 11.000, на одинацятку около 26.000, а на двацятьчвірку около 3.000 голосів.

ОФІЦІЯЛЬНИЙ ВИСЛІД ГОЛОСУВАННЯ У ВИБ. ОКРУЗІ 53.

Станиславів: 1 — 24.524 гол., 11 — 24.124, 14 — 10.047, 22 — 4, 24 — 2.380, 25 — 6.

Богородчани: 1 — 15.079 гол., 11 — 9.432, 14 — 1.662, 24 — 1.011, 25 — —.

Товмач: 1 — 18.862 гол., 11 — 19.302, 14 — 2.238, 24 — 1.074, 25 — 1.027.

Надвірна: 1 — 16.278 гол., 11 — 17.035, 14 — 4.083, 24 — 676, 25 — 4.

Косів: 1 — 17.838 гол., 11 — 7.786, 14 — 2.962, 24 — 5.106, 22 — 32, 25 — —.

Городенка: 1 — 23. 733 гол., 11 — 11.810, 14 — 2.275, 24 — 479, 25 — 72.

Снятин: 1 — 16.768 гол., 11 — 11.163, 14 — 2.138, 24 — 4.187, 25 — 3.

Коломия: 1 — 52.140 гол., 11 — 13.389, 14 — 6.947, 24 — 918, 25 — —.

Загальне зіставлення: 1— 185.216 гол., 11 — 114. 051 гол., 14 — 32.322 гол., 22 — 36 гол., 24 — 15.831 гол., 25 — 1.112 гол.

По обчисленням наших мужів довіря в цілій виборчій окрузі ч. 53 додано на листу ч. 1 найменше 100.000 голосів.

БОРЩІВЩИНА.

Місцевість:	11	1	14	4	22	5	26
Борщів	461	930	690	158	12	—	2
Волківці ад Борщів	183	261	1	27	—	—	—
Стрілківці	554	115	—	—	—	—	—
Іванків	982	42	—	5	—	—	—
Ґуштинка	288	17	—	2	—	—	—
Капустинці	389	48	—	1	—	—	—
Бурдяківці	546	89	13	18	56	—	—
Ґуштин	156	102	—	2	—	—	—
Дубівка	47	54	—	8	—	—	—
Пищатинці	228	120	1	—	—	—	—
Жилинці	310	66	7	74	—	—	—
Скала н. Збр.	595	569	543	36	39	—	—
Бережанка	160	79	—	8	—	—	—
Шишківці	268	31	—	—	—	—	—
Худиївці	331	36	—	—	—	—	—
Козаччина	141	206	13	1	—	—	—
Шупарка	534	63	—	—	—	—	—
Слобідка Мушк.	176	100	—	110	—	—	—
Ґлубічок	544	310	35	232	—	—	—
Верхняківці	312	124	2	—	—	—	—
Висічка	180	100	—	—	—	—	—
Сапогів	525	70	—	10	—	—	—
Лосяч	160	—	—	—	—	—	—
Сковятин	365	136	—	—	—	—	—
Нівра	249	227	—	—	—	—	—
Залуче	284	21	1	—	—	—	—
Мушкарів	187	21	—	—	—	—	—
Турильче	194	63	9	16	—	—	—
Ланівці	334	392	5	3	—	—	—
Цигани	290	140	28	113	2	—	—
Бабинці ад Кривче	453	18	12	—	—	—	—
Більче Золоте	658	222	9	1	—	—	—
Монастирок	182	35	—	—	—	—	—
Пилатківці	226	77	6	80	—	—	—
Вербівка	241	18	2	—	—	—	—
Підфилипе	57	41	8	—	—	—	—
Ґарнавка	123	56	—	10	—	—	—
Звиголь	106	82	—	—	—	—	—
Королівка	255	500	350	4	—	16	—
Мушкатівка	346	159	—	22	—	—	—
Збриж	34	13	—	26	14	—	—
Юрямпіль	130	260	—	—	—	—	—
Залісся	492	138	—	—	—	2	—
Ґермаківка	170	280	9	—	—	—	—
Новосілка	146	443	—	—	—	—	—
Кудринці	341	113	—	—	—	—	—
Панівці	290	350	—	—	—	—	—
Окопи	316	49	—	—	—	—	—
Білівці	301	26	—	—	—	—	—
Бабинці ад Звениг.	86	96	—	—	—	—	—
Латківці	142 — решти не знати.						

Місцевість:	11	1	14	4	22	5	26
Звенигород	57 — решти не знати.						
Волківці н. Дн.	338	61	—	—	—	—	—
Михайлівка	166	86	—	—	—	—	—
Вільховець	323	73	12	4	—	—	—
Мельниця	380 — решти не знати.						
Іване Пусте	398	208	—	11	—	—	—
Пилипче	521	112	—	2	2	—	—
Михалків	173	20	—	—	—	—	—
Усте	486	95	25	—	—	—	—
Горошова	579	57	—	—	—	—	—
Дзвинячка	280	75	—	—	—	—	—

В громадах: Констанція, Худиківці, Зелена, Трубчин, Вигода, Боришківці, Олексинці, Шершенівці, Кривче Дол., Кривче Гор., Озеряни мужів довіря ч. 11 не принято, а при виборчих комісіях сиділи самі поляки. Тому висліду з тих громад не знаємо. По всякій правдоподібности листа ч. 11 мала з тих громад одержати понад 3.000 голосів, а 1-ка около 1000 голосів. Позатим відмітимо ще, що в громаді Сковятин не допущено до голосування 172 наших людей, а в громаді Більче Золоте аж 810 наших громадян і громадянок.. В деяких селах багато наших голосів уневажнено.

ВИБОРИ ДО СЕНАТУ.

КОМАРНЯНЩИНА.

Місцевість: Ч.	1	4	7	11	14	27	25
Комарно ч. 46	103	5	2	352	38	—	16
Комарно ч. 47	466	15	10	63	331	—	12
Конюшки Кор.	215	—	1	211	—	—	—
Погірці	68	111	—	57	—	—	—
Подільці	19	—	—	73	—	—	—
Андріянів	90	1	3	2	—	—	30
Березець	159	—	—	88	—	—	—
Хлопи	—	—	—	—	—	—	—
Голодівка	63	6	—	124	—	—	—
Горожанна Вел.	110	—	—	394	—	3	—
Якимчиці	52	—	11	175	—	—	41
Катариничі	256	—	—	56	—	—	—
Грімно	—	—	—	—	—	—	—
Манастирець	—	—	—	—	—	—	—
Колодруби	167	—	—	155	—	—	—
Нове Село	231	—	—	117	—	—	—
Новосілки Оп.	—	—	—	—	—	—	—
Татаринів	136	—	—	135	—	—	25
Поріче Задв. і ґр.	370	—	—	140	—	—	—
Підзвіринець	59	—	—	169	—	—	4
Лівчиці	61	—	11	72	—	—	20

ОСТАННІ ВІСТИ

СЛАВЕК ТВОРИТЬ УРЯД.

Десиґнований премієр Славек у понеділок почав дальші переговори задля створення уряду. Розмовляв із мін. Царом, Червінським, Квятковським і Пристором. Кажуть, що лише три теки будуть змінені. Зміна в мін-стві скарбу неактуальна. Не уступить і міністр закордонних справ Залеський, тимбільше перед сесією Ліґи. У мін-стві закорд. справ, як зачувати, утворять два держ. підсекретаріяти, один для полк. Бека, другий для польського делеґата при Лізі Націй Сокаля. Новий кабінет має бути утворений до трьох днів. Щодо міністра скарбу Матушевського, то кажуть що він вернеться у Будапешт, а мін-ство скарбу дістав би пос. Бирка, віцеміністр Стажинський, або бувш. мін. Клярнер чи Ґлівіц. Є теж чутки, що полк. Медзінський буде віцеміністром комунікації.

ПОЛІТИЧНА МІСІЯ ПІЛСУДСЬКОГО?

Дипльоматичний пашпорт марш. Пілсудського зложили задля візування в італійськім і французькім посольстві. У рубриці „звання" подано: вищий держ. урядовець. Марш. Пілсудський буде за кордоном як цивільний. Є чутки, що по дорозі задержиться в Женеві. Крім того відвідає кілька столиць задля політичної місії.

Б. ПОС. БАРЛІЦЬКИЙ ВИЙДЕ НА ВОЛЮ.

Сл. суддя Демант постановив увільнити б. пос. Барліцького (ППС) за кавцією 10.000 зл.

ПОЖЕЖІ.

(ПАТ). У Княжолуці (пов. Долина) погоріло до тла 15 господарств. Вогонь спричинили діти, що бавилися сірниками. Шкоди є на 72 тисячі зол.

Дня 30. листопада на фільварку кн. Андрія Сапіги в Журавиці (біля Перемишля) згоріли 4 стирти збіжа, 4 стирти соломи, частинно згоріла молотільня. Шкоди є на 30.000 зол. Пожежа повстала з іскри парової машини.

САБОТАЖ?

Польські джерела повідомляють, буцімто в господарстві Мих. Хомина в Острові (пов. Львів) підкинув хтось фляшечку із легкозапальним плином. Пожежу зльокалізували. Шкоди є на 50 зол. Тіж джерела повідомляють, що це був саботаж, бо Хомин аґітував за ББ. ПАТ повідомляє, буцімто хтось закинув на проводи міської електричної мережі у віддалі 5 км. від Стрия дріт із привязаними двома каменями. Це спричинило т. зв. коротке зіпняття. Щоби проводи не спалилися, вилучили струю на просторі Стрий—Борислав на 40 хвиль. Ведуть слідство.

†

Іван Лучаковський

радник Окружного Суду в Стрию

помер дня 27. листопада 1930 р., проживши 53 літ.

Похорони відбулися в Стрию дня 29. листопада н. р. — В. Й. П.

НАПАД НА ЦВИНТАРІ.

На Якова Стаханьчука і Марію Личківну, що переходили вечером стрийським цвинтарем у Львові, напало трьох невідомих людей. Стаханьчука побили, а Личківну схопили та забрали зі собою, в невідомім напрямі. Пізніше зявилася в поліції й Личківна та зізнала, що напасники пустили її, не заподіявши їй нічого злого.

РУМУНСЬКА КОРОЛЕВА КИДАЄ РУМУНІЮ?

З Букарешту повідомляють, що королева Олена перенесеться на постійно за кордон. Приїзджатиме у Букарешт лише деколи, щоби відвідати наслідника престолу. Зачувати, що король ожениться вдруге. Наслідком виїзду королевої не наступлять ніякі зміни в дотеперішнім правнім стані, бо розвід переведено свого часу на бажання королевої.

З життя наших установ.

Загальні збори „Львівського Бояна".

„Наша дума, наша пісня не вмре, не загине..." оце був клич загальних зборів Т-ва „Львівський Боян", котрі відбулися 28. листопада ц. р. при доволі численній участи членів. Збори ці вибрали осьтакий виділ: голова — Гуменний Микола, заст. голови — Сімянович Ярослав, диріґенти — Гриневецький Іларіон і Вахнянин Богдан, диріґентка — Рожанківська Ірина, виділові: Левицька Оксана, Попель Зенон і Вахнянин Данило; заступники виділових: Кудрик Борис і Плешкевич Омелян.

Нововибраний виділ взяв на себе тяжке серед наших відносин завдання підготовити і перевести в життя свято 40-літнього ювилею істнування Товариства. Склад нового виділу дає запоруку, що він вивяжеться з свого завдання як слід. Треба тільки, щоб наше львівське громадянство так, як в інших культурних народів, поставилося до справи поважно та лишаючи на боці свої особисті амбіції чи порахунки, громадно — без огляду на вік і становище — вступило в члени Товариства та совісно і пильно сповнювало добровільно взяті на себе обовязки. Зголошуватися в члени „Львівського Бояна" можна на кожній пробі.

НОВИНКИ

— **В память пок. Евгена Чикаленка.** Український Студентський Комітет для вшанування памяти пок. Е. Чикаленка, фундатора Академічного Дому, улаштовує в неділю 7. грудня ц. р. в год. 11.30 вполудне в авлі Акад. Дому святочну академію враз з відслоненням пропамятної таблиці в честь Е. Чикаленка. Програма академії: І. а) Промова проф. д-ра Старосольського — З відслоненням пропамятної таблиці. б) Кудрик: „Наша славна Україна" хор „Бандуриста". II. а) Лисенко: „Гимн Зевесові"—хор „Б-та". б) Е. Чикаленко—реф. студ. Дужого. в) Кошиць: „Дума про Чепіґу і Головатого" — хор „Бандуриста. г) Рецитація — мист. гурт. „Хмаролім". д) Січинський: „Над гори до хмар" — хор „Бандуриста". — **За Комітет: А. Семків**, голова, **В. Дороцький**, секретар.

— **Знову переношування учителів.** З Турчанщини перенесено на днях до познанського або до краківського воєвідства народніх учителів: 1) Володимира Хаджая з Вовчого, 2) Марію Пруцову зі Завадки, 3) Евгенію Кузьмаківну з Яблінки Нижної і 4) Михайла Ковальського з Либухори. Мешканці згаданих громад (які лавою голосували на листу ч. 11) щиро жалують за поданими вище учителями, котрі працювали зразково і в школі і поза школою.

— **Бурхливі збори „Основи".** В неділю 30. листопада ц. р. відбувалися загальні збори Т-ва українських студентів політехніки „Основа" в Х. салі головного політехнічного будинку. Сенат відступив для зборів салю і вислав свого делеґата проф. Садловського. Був теж делеґат „Українського Технічного Т-ва". Коли вже мав наступити вибір нового виділу (около год. 12.30)

вдерлася на салю з шумом і криком товпа студентів, які зажадали від українців, щоби вони опустили салю. При тім вимагали говорити по польськи, лаяли навіть сенат політехніки за те, що позволив „Основі" відбути збори. Врешті поставили домагання, щоб зібрані перевели резолюцію льояльности супроти Польщі. Коли хотіли вдертись між лавки, стрінули рішучий відпір. До проливу крови не дійшло тільки завдяки гідній поставі членів „Основи". Делегат сенату, замість поставитись рішучо до напасників та вилеґітимувати їх, розвязав збори. Після того відбулося українське загально-студентське протестаційне віче, на якому у відповідних резолюціях напятновано цей випадок.

— Українські часописи не допущені у Румунію. Черновецький „Час" подає, що на одну інтервенцію припинено доставлювання львівських українських газет і журналів редакції того часопису (і взагалі на Буковину), хоч редакція „Часу" мала на те окремий дозвіл. Редакція „Часу" звернулась до української парляментарної репрезентації в Румунії з просьбою інтервенювати в цій справі. Покищо українські редакції в Галичині припиняють висилку своїх газет до Черновець, бо дальша висилка безцільна.

— Батько пострілив дочку. У місточку Яричові Старім біля Львова 75-літній Федько Ваврин хотів убити свою дочку Юлію Гупало. Пострілив її в ногу. Причина: програний маєтковий процес.

— Самовбивство польського старшини. Поручник Н. Чехович, ідучи опівночі алеєю Фоша у Львові на гол. стацію, стрілив собі з револьвера в чоло. Його відвезено до лічниці, де він помер. Причина самовбивства невідома.

— Втопився поліціянт. Емануель Сверч, 30-літній поліціянт із Катовиць чомусь так втомився життям, що скочив до річки і втопився. Причини самовбивства невідомі.

— Комуніст поранив соціяліста. У Варшаві при вул. Житній соціяліст Добросельський посварився в каварні з комуністом Лещинським. Сварка скінчилась тим, що комуніст пхнув ножем соціяліста в живіт і поранив його смертельно. Комуніста арештовано.

— Румунські жандарми вбили людину. В бесарабськім селі Кожушин жандарми арештували селянина Микиту Доногу і при переслуханні вбили чи замучили на смерть. Лікарі ствердили, що цьому селянинові поломано руки і ноги та розторощено грудну клітку. Потім виявилось, що Доногу арештовано цілком невинно і що жандарми побоями примушували його признатись до вини.

— Хто такий Ворошилов? Особа Ворошилова висувається в СРСР щораз більше на перший плян. Дехто бачить у ньому небезпечного суперника Сталіна. Як подає „Возрожденіе", Ворошилов має тепер 45 літ. Підчас війни був звичайним військовим фельшером-санітетом. В 1920 р. був політичним комісарем кінноти Буденного, а відтак членом военної революційної ради тієї кінноти. По смерти Фрунзого Сталін видвигнув Ворошилова на становище команданта московської военної округи, а скоро і на становище предсідника военної революційної ради. Ворошилов з походження українець, він грубоватий, мало освічений, але здібний і меткий вояка.

— Конрад Вайд про тонові фільми. Конрад Вайд живе тепер у Берліні, в дільниці Ґрінвальд. Тепер він грає головну ролю у фільмі „Террі". У розмові з журналістами він сказав, що введення тонових фільмів є правдивою революцією у світі Х. музи. На його думку в кіновому мистецтві є заледви кількадесять фільмів, які варто бачити, а заледви кілька тонових фільмів досі виконано як слід. але тонові фільми в недалекому часі досягнуть ступінь довершености.

— Мистецькі твори в полумях. Із берлінського музею перевожено автомобілем 70 картин німецьких малярів на виставу в Лібеку. З невідомих причин в автомобілі вибухнула пожежа. Всі образи згоріли в полумях.

— Голодомор не хотів голодувати. Німецький голодомор Йоллі, який заробляв гроші тим чином, що давав себе показувати в шкляній скрині, голодуючи в ній рекордово по кільканадцять днів, на днях застрілився. Своїми голодівками він заробляв так мало, що попав у нужду і голодомор Йоллі, не бажаючи жити вічно в голоді, закінчив життя самовбивством. Що голодомор, який жив із голодівки, застрілився з голоду, це булоб комічне, якби не було трагічне.

— Реґуляція рік в Німеччині. Німецький уряд асиґнував 400 міліонів марок на реґуляцію рік в Німеччині. Ріки будуть зреґульовані за 3 роки, а працюватиме над тим 80.000 робітників. Найбільша кількість праці припаде на ріки східних німецьких провінцій.

— Айнштайн про Кеплера. Дня 28. листопада Айнштайн виголосив у Відні реферат про Кеплера з нагоди 300-літних роковин його смерти.

— Кому зашкодив Агабеков? У звязку з ревеляціями б. чекіста Агабекова про урядовців у Персії, що стоять на услугах ДПУ перська влада арештувала в Персії 80 урядовців.

— З українського наукового життя за кордоном. Засідання ч. 203. Українського Історично-Фільольогічного Т-ва в Празі відбудося у вівторок 2. грудня 1930. із таким порядком дня. Реферати дійсних членів: 1. Феденка П. В. — „Нові матеріяли з історії Мазепинської еміґрації"; 2. Шелухина . П. — „Програма Кирило-Методіевського Братства й сучасне славянство".

— Спростування. Прошу помістити отсе моє спростування: В дописі „Судововишенщина" (про виборчі події) подано мене як свідка на такий факт: При виб. комісії пописувався один з наших міщан, українець Петро Душинський, який подав коперти і який, побачивши одного жида, що під той час голосував, так відізвався до нього: „Пане Штрамер, я еще не відзял ту паньскей жони, ані тесьцюф, тшеба їх ту спровадзіць — нех глосуйон на єдинкен (свідок адвокат. В. Гаецький)". Повищий факт є неправдивий і я чогось подібного не чув. Петра Душинського нема в Судовій Вишні, а є тільки Степан Душинський, який був членом комісії ч. 27, підчас коли Штрамер голосував при комісії ч. 26 (місто). — **Адвокат Володимир Гаецький.**

Відозви й комунікати.

Обіжник до Хв. Виділів Філій і Читалень Товариства „Просвіта" в краю.

Перед нами місяць грудень, місяць традиційних просвітних свят у краю, які започатковують собою освітню працю в зимовій порі по наших читальнях. В попередніх роках, започатковувало цю працю „свято книжки". Цього року воно не могло відбутися з незалежних від нас причин. Відсвяткуванню „свята Просвіти" не стоїть ніщо на перешкоді. Тому виділи філій і читалень зволять приступити до належного підготування свята і гідно його перевести. Програму уложити відповідно до місцевих відносин і сил. Використати подібні програми з попередніх років.

Внесене подання в справі прилюдної збірки донині непозалагоджене. Нам невідомо, чи й коли позволить влада на таку збірку. Та це не має бути перешкодою в уладжуванні просвітніх свят, які повинні відбуватися в кожній закутині нашого краю, а вже обовязково по містах і місточках повинні свята прибрати величавий і торжественний характер.

Для кращого переведення свят вказане порозумітися з представниками інших українських установ, вибрати святочний комітет, обговорити й устійнити програму свята та перевести її в життя.

Зібрані датки з нагоди святочних імпрез надсилати до Т-ва „Просвіта" у Львові, Ринок ч. 10.

Зокрема громадяни (-ки) повинні самочинно використати розіслані з часописами чеки, виповнити їх гідним їх імени датком і переслати рівночас на просвітній фонд.

Треба мати і це на увазі, що влада може позволити на переведення прилюдної збірки „Дару Просвіті". Тому до часу одержання дозволу треба подбати про ідейних і свідомих збірщиків у кожній громаді й виготовити спис збірщиків, щоб можна було використати його зараз по одержанні дозволу влади.

Місяць грудень — це час виконання наших обовязків супроти „Просвіти". І тут ніякі труднощі — без огляду на їх зміст — не повинні і не можуть здержувати нас в несенні помочі „Просвіті", яка одинока зможе допомогти нам сягнути по нове краще життя.

Певно, що теперішнє лихоліття тяжке і безпримірне... та воно повинно й мусить нас усіх ще сильніше затіснити і створити з нас одну велику культурну родину та скріпити наші сили до дальших безупинних змагань над вихованням себе. Бо сама свідомість ще не вистарчає.

Без нарікань і оправдувань змішаймо скоро й міцно фундамент народнього життя. „Просвіту" і її працю!

Клички: „Просвіта" і „На поміч „Просвіті" нехай несуться з нагоди 62-ліття нашого найбільш заслуженого товариства з уст до уст, від хати до хати, від найбіднішого до найбагатшого!

ЗА ГОЛ. ВИДІЛ Т-ВА „ПРОСВІТА" У ЛЬВОВІ:
М. Галущинський, голова. *С. Магаляс,* заст. секретаря.

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане Редактор!

Спочатку 1929-го року, ще перед появою „Нових Шляхів" звернувся до мене п. А. Крушельницький, щоб я став співробітником нового літературного органу. У Львові не був я від 1918 р., отже мало були мені відомі закулісові справи в краю і я вислав до І. ч. „Нових Шляхів" початок статті „Літературна творчість Закарпаття в р. 1919—1929". Скінчив статтю словами: „Оглядові його праці (Ґр. Донського) присвятимо о-

(Продовження на стороні 6-ій.)

Куток мови.

Над чим і як радять.

Цими днями відбулося засідання в справі устійнення тексту на таблиці, яка буде вмурована в „Академічнім Домі" у Львові в честь одного з його фундаторів, пок. Е. Чикаленка. Текст, складений студентським комітетом, дали затвердити представникам „Наук. Тов. ім. Шевченка". Зачуваємо, що це засідання радило з годині — фільольоги і не-фільольоги, старі й молоді. Суперечка мала прекомічні моменти: перш усього йшов бій за апостроф у слові „память" (пам'ять!). Апострофу боронив представник „Наук. Т-ва ім. Шевченка", який сам досі склав докази „чорні на білім", що не має зеленого поняття, де можна його класти, пишучи прим. „ур'ядовець" і „пор'ядки"! Апострофу врешті таки не дали, але остаточний текст затвердили такий: „На вічну память великого громадянина Евгена Чикаленка, основника *цего Дому...*"

Форма „сего" покутує ще досі в старих шкільних галицьких підручниках. „Сей" чи „цей", а таки другий відмінок „сього" і „цього"; — це прийнято новим правописом і в літературній мові... Було над чим радити три години, щоби залишити такого іхтіозавра!

кремy сторінку". В часі друку першого числа „Н. Ш." довідався я про ціль і фонди „Нових Шляхів", а що ідеольоґія „Н. Ш." не моя, заявив ред. „Н. Ш." щоб не вважала мене своїм співробітником *і не вислав продовження зачатої статті*. Не скінчивши розпочатої статті, уважав я, що тимсамим моє становище до редакції „Нових Шляхів" недвозначно ясне. Що дехто, без огляду на це, хоче мене вважати співробітником, заявляю отсим, що з редакцією „Нових Шляхів крім прогріху з незнання в І. числі не мав і не маю нічого спільного.

Д-р Володимир Бірчак.

Ужгород, 22. XI. 1930.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ. *(Відбирання концесій кооперативам.)* Від трьох тижнів виконує тут. „Скарбовий Уряд Акциз і Держ. Монополів" формальний наступ на трафіки при кооперативах. Досі нам відомо, що відібрано вже в останньому тижні пять трафік. Діється це головно в тих громадах, де населення та наші установи проявляють дещо живішу діяльність. Наразі нам відомо, що трафіки тепер відібрано кооперативам в Жураках, Підбужу, Старуні, Опришівцях. Перед тим відібрано кільком кооперативам, як Викторів та Волосів, найсильнішим кооперативам району, без подання причини, а навіть без письма. Рекурси остали без висліду. На інтервенцію стереотипна відповідь: „*бо так зарядзоно*". На всі залучені заборони П. С. К. виготовило прохання про привернення концесій, але не дуже віримо, що це поможе. Нема бесіди про те, щоб якась нова кооператива трафіку одержала. Якщо навіть кооператива внесе подання, то скарбові функціонарі шукають тоді за відповідним концесіонарем і йому дають трафіку, а тоді аж дають кооперативі відповідь, що концесію надано більше заслуговуючому рефлектантові (Сапогів, Загвіздь). Подібно малася справа з гуртівнею соли для філії П. С. К. в Товмачі. Поляк Вінярський емерит, маючи гуртівню соли на Товмач, не зміг погодитися зі жидом, його заступником, тому зірвав з ним умову та переніс гуртівню до дому П. С. К., а рівночасно поробив заходи, щоби скарбова влада дозволила на віддачу заступства Союзові. Вислід був той, що магазин опечатано, сіль стекла і на ній понесено втрату, а крім того відібрано йому концесію.

—o—

☦ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

О. дек. Володимир Стернюк, парох Пустомит, помер дня 29. листопада 1930 р. Похорони відбудуться дня 2. грудня 1930. в год. 8. рано. Визначний член численних українських товариств і організатор у львівськім повіті. В. Й. П.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 1. XII. п. р. масло пріма експортове солене 4·70 зол., масло пріма бльокове несолоне 4·70 зол., літра молока 0.34 сотиків, літра сметани 1·70 зол., копа яєць 10·00 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 2. грудня, год. 7·30 веч. „Борис Годунов".
Середа, 3. грудня, год. 7·30 вечором „Кордіян" Словацького.

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Вівторок, 2. грудня, год 7·30 веч. „Доротея Ангерман".
Середа 3 грудня, год. 7·30 вечором „Корневільські дзвони".

Малий Міський Театр:

Вівторок, 2. грудня, год. 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".
Середа, 3. грудня, год. 7·30 вечором „Перфуми моєї жінки".

Театр Новин (в салі кіна „Кольосей"):

Вівторок, 2. грудня, год. 7·30 веч. „Знійкуся Авелією.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Голос серця".
ҐРАЖИНА: Звукова фільма: „Погани" (Рамон Новаро).
ЛЕВ: Звукова фільма: „На лаві ганьби".
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Парада Парамаунту" (Моріс Шевальє).
ОАЗА: „Княжна Маша". Російський хор і балалайкова орхестра.
ПАН: „Нібелюнги".
ПАЛЯС: Звукова фільма: „Небезпечний роман" (Беті Аман)
ПАСАЖ: „Зрадник із Заходу" (Тім Мек Кой) і додатки.
ПРОМІНЬ: Чортова дочка. Дівчинка з обективом.
ФАТАМОРҐАНА: Крилата фльота (Рамон Новаро).
ХИМЕРА: „Пісня любови".
СТИЛЕВЕ: „Хоробрий вояк Швейк" та „Грішна любов".
УТІХА: Пострах злочинців. Гіпек і Льопек.

Ширіть наш часопис!

Програма радіо.

Віторок 2. XII. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Симфонічний концерт. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·00 Концерт. **Льондон** (356,3) 19·40 Органи. **Букарешт** (394,2) 16·00 Легка музика. **Берлін** (419) 16·55 Твори XVII і XVIII віку. **Харків** (426) 20·00 Українська музика. **Рим** (441,2) 17·00 Секстет і солісти **Прага** (486,2) 16·30 Радіоорхестра. **Будапешт** (550,5) 12·05 Балалайкова орхестра. **Москва** (1481) 9.30 Концерт.

Середа 3. XII. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Орхестра. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·35 Хор. **Льондон** (356,3) 13·30 Органи. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Харків** (426) 16·40 Концерт. **Рим** (441,2) 17·00 Радіосекстет і солісти. **Прага** (486,2) 20·00 Концерт фільгармонії. **Осльо** (493,4) 16·30 Концерт. **Відень** (516,3) 15·20 Капеля Байґера. **Будапешт** (550,5) 19·05 Солісти. **Ленінград** (1000) 18·40 Фрагменти з опери.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Репертуар Нового Українського Театру дир. П. Карабіневича. 981
Белз:
2. XII. „Танок Венери".
3. XII. „Шукаю мужа".
4. XII. „День і Ніч".
Мости Великі
5. XII. „Танок Венери".
6. XII. „Шукаю мужа".
7. XII. „День і Ніч".
8. XII. „Ой не ходи Грицю".

Кооп. Український Театр у Львові Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові. 881
Перемишль:
3. XII. „Жінка, яка убила". Премієра Перший раз на українській сцені.
4. XII. „Маруся Богуславка".
5. XII. „Пірвання Сабинянок".
6. XII. „Доллі".
7. XII. „Гетьман Дорошенко". Остання вистава.

Театр на днях приїде до Львова на кілька вистав. Репертуар оголоситься пізніше.

Подяка. Підписані, б. політичні вязні складають отсею дорогою щиру подяку Паням Климентині Зиблікевичевій, Цецилії Палієвій та Панам: Степанові Гинилевичеві і Кубракові В. за дбайливу опіку в часі їх побуту в перемиській тюрмі. **Качмар Василь, Нагайський Василь, Сонечко Осип, Колодій Михайло, Польняк Петро, Нагайський Михайло.**

Впов. Т. Т. інж. агр. Андрія Чемериса й Степана Мокрія прошу ласкаво подати мені свої адреси. — **М. Андрусяк. Львів, вул. Косинерська 1.** 993

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

МАТЕРАЦИ, КОВДРИ перерабляє дешево, по домах рівнож. Солідна українська робітня. — Лежанський, Личаківська 7. в брамі.

ПЛАТИМО високі ціни за золото, бриланти і перли Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. — Оцінка безплатно. 888 3—?

ГАРНІ вибирані гриби (найменче 5 кґ.) по 12 зол. 1 кґ., повидла з чистих сливок на цукрі в 5 кґ. діжках 14 зол., чиста овеча бриндзя в 5 кґ. діжках 14 зол., пчільний мід з гір в 5 кґ. бляшанках по 23 зол., волоські горіхи в 5 кґ. мішочках 17 зол. — посилає франко за післяплатою фірма Мендель Штуммер Косів к. Коломиї. 866 10—10

СПАЛЬНЯ оказійно, 2 шафи з люстрами, 2 ліжка і 2 шафки з марморами. — Львів, Жовківська 28. Столярня. 996

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю знана фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото срібло, плачу найвищі ціни. 437

СТАРША ОСОБА, розуміється на кухні і домовім газдівстві, глядає посади; учить також граматики і конверсації німецької мови. Адр. у Пані Лісовичевої, Перемишль, вул. Кляшторна 4, для М. С. 982 2—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Д-Р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (полова немія) та лікарської косметики
ординує в скірних недугах
і т. п. від год. 8½, 10, 11 16
в косметиці від 10—11 і 16—18
в неділі і свята від 10—11.
Гірське сонце. Вапофор. Діятермія. Кріотерапія. Сепаратові ждальні
ЛЬВІВ, вул. Сикстуська ч. 22, III. п.
(біля Нар. Гостинниці).
Вінда до вжитку. **Телефон 38—90**

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 Пересвітлювання [illegible]

Дентист ЯКІВ НАСС

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п. Телеф. 65—73.

Безболісно пльомбує, лічить і виймає зуби. Скріплює розхитані зуби, робить штучні зуби в каучуку, золоті, платині і білім золоті найновішими системами. Пацієнтів з провінції полагоджує в найкоротшому часі — П. і. Урядовцям і студентам знижені ціни. 994 1—5

ПОВАЖНІ, БЕЛЬСЬКІ ФАБРИКИ

пошукують у всіх містах Галичини, постійно там замешкалих, чесних і пильних
977 2—2
ПРЕДСТАВНИКІВ-СПРОДАВЦІВ.

Безпосередня готівкова продаж першорядних вовняних товарів виключно лише консументам. Зголошення до Адміністрації під **„Зєдинені бельські фабрики"** з житеписом і порученнями.

Памятай

що просто в фабриці купується дешевше на 50%

Жін. сорочки опаль	5·90
Гарні нічні опалеві	7·90
Нічні шовкові	1·90—13·90
Муж. попел. сорочки	12·80
Муж. піжами флян	19·80
Чисто вовн. реформи	8·20
Підшт сист. Д-р Єгера	9·50
Сорочки	8·20

та всіляке постелеве біля поручає **„P A W"** Львів, **вул. Сикстуська 1.** 987

Ширіть наш часопис!

2.600 зл. ПЯНІНА НОВІ ЗАГРАНИЧНІ ФОРТЕПЯНИ уживані у великім виборі по ріжних цінах, на догідні сплати, поручає: **„Moniuszko"** вул. Зіморовича, ч. 10.
995 1—8

З днем 1. грудня ц. р.
ординує у Зборові дім п. Каца II п.
(над трафікою п. Качоровського)

Д-р мед. Михайло Бойко

Б. Лікар держ. заг. шпит. стоматольоґ клініки і Народньої Лічниці у Львові.

Заява.

П. Е. Чеховичеві заявляю, що збірка на українських інвалідів виносила не 7 а 11 зол., чого свідками є товариші-жертводавці, що доповнили суму 7 зол. своїми датками; п. Чехович цього не записав, рахуючи на свою память. Рівнож зазначую, що мою пригадку сповнення товариського обовязку в ч. 232. „Діла" назвав п. Чехович в ч. 267 „Діла" невідповідними словами. Про українських інвалідів я памятаю, хочби тим, що плачу членську вкладку в УКТОДІ.

992 **М. Андрусяк.**

Подяка.

Полишена в смутку рідня висловлює отсим сердешну подяку всім тим, що були ласкаві своєю активною участю в похоронному обряді, дня 24. XI. в Перемишлі, вшанувати тлінні останки бл. п. **Олексія Яреми**, зокрема: Преосв. еп. Гр. Лакоті за відслуження останньої панахиди й провід при випровадженні тіла, Всесв. о. мітр. В. Пиниловi за провід у похоронному поході, Впр. о. шамб. В. Гриникові, Впр. о. Мариновичеві, деканові з Гійська, Впр. о. А. Перхачеві віцеректорові і проф. дух. сем., о. П. Малецькому парох. Буцева, о. Ів. Косонові парох. Гороxівець, о. проф. Мягкому, о. В. Маселкові, о. А. Кліщеві, о. А. Борисевичеві з Дрогоєва, о. П. Войтовичеві з Негрибки; о. ігум. И. Чепілеві за уділення св. Тайн перед смертю; Всесв. о. мітр. В. Левицькому, о. проф. О. Кормошеві й о. сов. М. Комарницькому за відслуження парастасу. Щира подяка тим, що вшанували імя Покійного прощальним словом: Вп. Др. В. Загайкевичеві, о. М. Комарницькому, проф. М. Демчукові та речниці Укр. Інст. для дівчат, щира подяка учасникам хорів: „Бояна", гімназійного та інститутського дівочого, зокрема Вп. диріґентам: о. Р. Демчукові, проф. Волянському і ін. **Рідня.**

Ослаблення
блідницю
лічить
Hemogen
оригінальний
тільки з фірмою
Klawe
470 10—12

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.